

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **Obec Strážné**, se sídlem Strážné 129, zast. JUDr. Jiřím Srbou, advokátem v Praze 10, Dětská 55, proti žalobci: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. května 2013, č.j. 1076/1.30/13/14.3, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 31.1.2013, č.j. 9821/8.3/12/14.3, tak, že jím uloženou pokutu dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) snížil z částky 600.000 Kč na částku 350.000 Kč. V ostatním rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil.

Žalobce shora uvedené rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné. Jeho nesprávnost spatřoval v tom, že žalovaný na základě provedených důkazů nesprávně posoudil zjištěný skutkový stav a na základě tohoto nesprávného uvážení následně provedl chybnou právní kvalifikaci jednání žalobce. V řízení se dle žalobce vyskytly vady, které mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a na jeho správnost.

V úvodu své žaloby shrnul důvody, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasil a tvrdil, že pro naplnění znaků závislé práce, jak jsou definovány v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen zákoník práce“), chyběla minimálně subordinance mezi žalobcem a třetími osobami a současně nebyl ani naplněn znak práce podle pokynů zaměstnavatele. Závěr žalovaného, že práce byla vykonávána ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a podle pokynů zaměstnavatele, nevyplyvá z provedeného dokazování. Jednotliví poskytovatelé služeb - živnostníci – jednali samostatně. Skutečnost, že používali zařízení žalobce (vleky či parkoviště) vyplývá ze samotné podstaty věci. Rovněž za zcela zavádějící označil závěr žalovaného, který stav podřízenosti jednotlivých subjektů dovozuje z toho, že žalobce stanovil provozní dobu vleků a parkovišť. Žalobce je naopak přesvědčen, že není možné srovnávat pracovní dobu jednotlivých samostatně podnikajících osob s dobou provozu těchto zařízení. V souladu se svým postavením v rámci smluvního vztahu s jednotlivými poskytovateli služeb – živnostníky – žalobce pouze vyžadoval, aby vleky a parkoviště byly provozovány po předem stanovenou dobu. V žádném případě takto stanovená provozní doba neodpovídá pracovní době jednotlivých poskytovatelů služeb – živnostníků. Ta byla podstatně delší, neboť po skončení provozní doby nebo před jejím začátkem se museli věnovat údržbě, opravám či úklidu. Po skončení provozní doby vleků, která byla stanovena od 9.00 hod do 16.00 hod bylo na poskytovateli služeb jak dlouho a který den bude pracovat déle.

Žalobce dále uvedl, že v průběhu řízení nebylo nikdy prokázáno, že by úkoloval a kontroloval poskytnuté služby. Pokud žalovaný tvrdí, že činnost poskytovatelů služeb kontroloval pan Včelák a zadával jim úkoly, jedná se o spekulaci, nepodloženou relevantními důkazy. Zmíněný zaměstnanec žalobce pouze uvedl, že v rámci své činnosti kontroloval plnění uzavřených smluv, nijak do činnosti poskytovatelů služeb nezasahoval.

Žalobce uzavřel, že pokud má určitá činnost znaky závislé práce, musí být vykonávána v pracovněprávním vztahu zaměstnance a zaměstnavatele. Pokud nemá zákonem předepsané znaky lze použít adekvátní obchodněprávní, občanskoprávní nebo jiná smlouvu, jako se stalo v posuzovaném případě, kde nejméně dva ze čtyř zákonných znaků závislé práce absentují.

Z důvodů výše uvedených žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce v úvodu popsal procesní postup, který byl zakončen vydáním rozhodnutí oblastním inspektorátem dne 31.1.2013, pod č.j. 9821/8.3/12/14.3., jímž byl žalobce uznán vinným spácháním správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona R. P., Z. D., P. J., J. S., V. P., P. Š., J. P., J. R. a V. F. Dále popsal činnosti, které měli jmenovaní vykonávat a označil je za činnosti závislé. Jednalo se o práce spočívající v obsluze a údržbě lyžařských vleků, obsluze sněžných děl a obsluze parkovišť. Tím žalobce porušil ust. § 3 zákoníku práce vztahující se k povinnosti vykonávat závislou činnost výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za uvedený delikt byla žalobci

oblastním inspektorátem uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) pokuta ve výši 600.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vyjadřoval ke všem uplatněným odvolacím námitkám. Nejprve zaujal názor k námitce poukazující na odchýlení od předmětu kontroly a na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách, a neshledal je důvodné. Žalobce se k těmto námitkám v podané žalobě již nevrátil.

K samotnému správnímu deliktu pak citoval ust. § 140 odst. 1 písm. c), § 5 písm. e) bod 1, 2 a § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Konstatoval, že žalobce s výše citovanými osobami uzavřel jednotlivé smlouvy o poskytování služeb dle ust. § 269 odst. 2 zákona 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“), a sjednal cenu za každou započatou hodinu poskytování služeb. Žalobci byla takto dohodnutá cena fakturována měsíčně a připojeny jednotlivé „pracovní výkazy“.

Žalovaný dospěl k závěru, že práce vykonávaná jmenovanými naplňovala definiční znaky závislé činnosti podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, která může být dle § 3 téhož zákona vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, tj. v pracovním poměru nebo ve vztahu založeném dohodou o pracovní činnosti či dohodou o provedení práce. Dále uvedl, že od 1.1.2012 došlo ke změně definičních znaků závislé práce, které jsou uvedeny výlučně v § 2 odst. 1 zákoníku práce a musí být splněny kumulativně. K ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce žalovaný uvedl, že se jedná o podmínky, za nichž musí být závislá práce konána, tudíž se nejedná o definiční znak závislé práce.

Ohledně naplnění jednotlivých definičních znaků závislé práce odkázal žalovaný na str. 19 rozhodnutí oblastního inspektorátu, se kterým ztotožnil. V něm je uvedeno, že živnostníci nemohli sami rozhodovat o rozsahu a způsobu závislé práce, ani o pracovní době nebo místu výkonu práce, toto jim bylo nařízeno žalobcem, který stanovil provozní dobu vleků a parkovišť. Živnostníci vkládali do činnosti jen svůj čas a drobné nářadí, ale věci podstatné pro výkon jejich činnosti (traktor, vleky, sněžná děla, kasy, parkoviště) byly ve vlastnictví obce. Z toho oblastní inspektorát dovodil, že práce byla vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a dle jeho pokynů, byla vykonávána osobně živnostníky jménem obce. O tom svědčí prodávané lístky s hlavičkou žalobce. Odměny vyplácené na základě faktur mají znaky platu nebo odměny, neboť byla stanovena pevná hodinová odměna vyplácená jednou za měsíc. Živnostníci činnost nevykonávali na svou odpovědnost, ale za porušení právních povinností souvisejících s podnikatelskou činností odpovídal žalobce celým svým majetkem. Činnost byla vykonávána na dohodnutém místě, které patřilo žalobci, a v době, kterou určil. S poukazem na znění ust. § 2 zákona č. 445/1991 Sb., o živnostenském podnikání v platném znění (dále jen „živnostenský zákon“) hodnotil činnost živnostníků jako závislou. Dále poukázal na to, že tržba z vleků a parkovišť byla pravidelně odevzdávána žalobci a odměna živnostníkům vyplácena dle odpracovaných hodin. Částky, které živnostníci v rozhodném období fakturovali za svoji práci jiným osobám, označil oblastní inspektorát jako zanedbatelnou.

Z citovaných závěrů oblastního inspektorátu žalovaný dovodil, že jmenované osoby – živnostníci – vykonávali činnost, kterou popsali, jménem žalobce a

konstatoval, že není důvodných pochybností, že jmenovaní se museli řídit pokyny žalobce, který stanovil výši parkovného, cenu jízdného na vlecích a stanovil provozní dobu těchto zařízení. Tato činnost vykazovala znaky závislé činnosti, nelišila se od činnosti, kterou vykonávají hlídači parkovišť a osoby obsluhující vleky v postavení zaměstnance na základě pracovněprávního vztahu.

K další námitce žalobce, že jiné uspořádání právních vztahů by bylo po finanční i právní stránce náročné, žalovaný poznamenal, že bylo věcí žalobce jak upraví své právní vztahy, aby byly v souladu s právním řádem.

Žalobce reagoval i na žalobcem předestřené judikáty a poukázal na to, že se závěry v nich učiněné vztahují k *závislé činnosti*, tedy k institutu upraveném v zákoně č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), nikoliv k *závislé práci*, kdy tzv. švarcsystém nebyl výslovně v rozporu se zákonem o zaměstnanosti, neboť do 31.12.2011 se za nelegální práci nepovažovalo, vykonávala-li fyzická osoba práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy.

Co se týče materiálního znaku správního deliktu, opět odkázal na prvoinstanční rozhodnutí. Ve shodě s ním dospěl k závěru, že byla naplněna formální i materiální stránka správního deliktu. Žalobce ohrozil zájem společnosti na ochraně pracovního trhu, na ochraně před úniky daně z příjmů a ze závislé činnosti, i odvodů na sociálním a zdravotním pojištění, i zájem vytvořit v tržním prostředí rovné podmínky a konkurenceschopnost. V neposlední řadě ohrozil i zájem společnosti na ochraně zaměstnanců v pracovněprávních vztazích.

K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že rozpětí dané v § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti stanoví nejnižší výši 250.000 Kč a horní hranici 2.000.000 Kč. Ve smyslu ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se přihlédne k závažnosti spáchaného deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a okolnostem, za nichž byl spáchán. Dle žalovaného se oblastní inspektorát zabýval všemi hledisky a v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2012, č.j. 1 As 9/2008-133, přihlédl k majetkovým poměrům žalobce. Jako přitěžující vzal v úvahu, že umožnil zastřený pracovněprávní vztah v sezóně 2010-2011. Protože švarcsystém nebyl do 31.12.2011 výslovně v rozporu s pracovněprávními předpisy, žalovaný výši pokuty moderoval a ve větší míře přihlédl k právní povaze žalobce i ke skutečnosti, že splácí dva dlouhodobé úvěry ve výši 9.747.000 Kč. Uložená pokuta ve výši 350.000 Kč představuje 3,5 % zákonného rozpětí. Pokuta splňuje funkci preventivní i represivní. Ke spodní hranici připomněl, že není oprávněn hodnotit vůli zákonodárce vyjádřenou formou zákona. Upuštění od uložení pokuty odmítl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.12.2012, č.j. 3 Ads 53/2011-68, z něhož citoval. V závěru žalovaný zdůvodnil i uloženou povinnost k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný ve svém následném vyjádření k žalobě popsal průběh řízení před prvoinstančním orgánem a jednání, které označil za správní delikt, jehož se žalobce měl dopustit a odkázal na ust. § 3 zákoníku práce a jeho změnu platnou od 1.1.2012. Poukázal na to, že se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda činnost, kterou R. P., Z. D., P. J., J. S., V. P., P. Š., J. P., J. R. a V. F. pro žalobce vykonávali, tyto znaky naplnila a dospěl ve shodě s oblastním inspektorátem práce k

závěru, že se o závislou práci jednalo. Zabýval se i tím, zda v daném případě byly naplněny podmínky, respektive povinnosti, za nichž má být závislá práce vykonávána, uvedené v ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce. Poukázal na to, že žalobce závěr o tom, že definiční znaky závislé práce jsou vymezeny toliko v ust. 2 odst. 1 zákoníku práce v podané žalobě nikterak nespornuje. K definičním znakům, jak o nich v žalobě uvažuje žalobce, žalovaný uvedl, že opomíjí, že některé z kontrolovaných fyzických osob neměly příslušná živnostenská oprávnění nutná k vykonávání prací, které byly předmětem jednotlivých smluv.

Dále žalovaný uvedl, že je nepochybné, že kontrolované fyzické osoby se musely řídit pokyny žalobce, který stanovil provozní dobu pronajatých zařízení a výši poplatků. Nadto si lze jen stěží představit, že by si při kontrole zjištěné fyzické osoby mohly počínat autonomně na žalobci například v tom směru, že by umožnily třetím osobám parkování na parkovištích žalobce bez zaplacení parkovného, případně úhradu parkovného neodváděly žalobci, ale tuto úhradu inkasovaly pro sebe, ať už jako příjem z podnikatelské činnosti nebo čistě pro sebe jakožto fyzickou osobu. Obdobné se týká i kontrolovaných fyzických osob vykonávajících obsluhu vleků.

Žalovaný dále tvrdil, že nestavěl při rozhodování ve věci mezi provozní dobu a pracovní dobu rovnítko, jak v žalobě dovozuje žalobce. Ze strany 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že kontrolované fyzické osoby vykonávaly činnosti jednak v provozní době a jednak v době potřebné k údržbě. Nicméně to byl žalobce, kdo určil provozní dobu lyžařských vleků a provozní dobu parkovišť. Kontrolovaným fyzickým osobám byla poskytována za odvedenou činnost úplata na základě doložených pracovních výkazů za jednotlivé měsíce, od zaměstnance žalobce, pana J. V., dostávaly úkoly a je nepochybné, že jmenovaný vykonával jistý druh kontrolní činnosti nad prací kontrolovaných fyzických osob, když sám potvrdil, prováděl kontrolu plnění uzavřených smluv. Tímto se dle žalovaného nerozumí nic jiného, než kontrola činnosti kontrolovaných fyzických osob.

Při jednání před soudem žalobce i žalovaný setrvali na svých závěrech i právním hodnocení. Zástupce žalobce upozornil na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.9.2013, sp. zn. ÚS 52/13. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Požadoval úhradu vynaložených nákladů řízení. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na to, že námitky k výši uložené pokuty žalobce v žalobě nevznesl. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s.") a neshledal žalobu důvodnou.

Žalobce ve svých žalobních námitkách poukazoval na nesprávné závěry žalovaného, který zjištěný skutkový stav nesprávně posoudil a na základě tohoto nesprávného uvážení následně provedl chybnou právní kvalifikaci jednání žalobce.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce uzavřel s R. P., Z. D., P. J., J. S., V. P., P. Š., J. P., J. R. a V. F. (dále jen „smluvní partneři“) smlouvy o poskytování služeb. V nich shodně dohodli, že poskytovatelé služeb

budou každý z nich v dohodnutém rozsahu zajišťovat obsluhu, údržbu a provoz lyžařských vleků, sněžných děl, práce s traktorem a obsluhu parkovišť. Za poskytnuté služby si sjednali hodinovou sazbu, kterou smluvní partneři žalobci fakturovali jedenkrát za měsíc, nejpozději do 15. dne následujícího měsíce po měsíci, ve kterém byly fakturované služby poskytnuty. Zároveň byli dle uzavřené smlouvy povinni k faktuře přiložit pracovní výkaz. Oblastní inspektorát v průběhu správního řízení vyslechl V. F., J. V., P. J., V. P. a P. Š. Ti shodně potvrdili, že jim žalobce určil provozní dobu vleků a parkovišť, vybrané peníze za lístky na parkoviště a vleky odváděli žalobci, který jim poskytoval všechny potřebné pomůcky, včetně lístků i náradí. Z jejich výpovědí vyplývá, že jim zařízení (parkoviště a vleky včetně obslužné buňky, traktory, sněžná děla), nebyla pronajata, ale byli oprávněni je bezplatně užívat. Z výpovědi svědka J. V., který jediný byl zaměstnancem žalobce, pak je zřejmé, že bylo jeho povinností kontrolovat fungování vleků, zjištěné nedostatky hlásil vlekařům, tedy smluvním partnerům žalobce, jejichž povinností bylo vady odstranit. Ve správním spise jsou založeny provozní řády lyžařských vleků, sjezdových tratí a parkovišť v obci Strážné, které vydal žalobce a tyto jsou opatřeny jeho razítkem a podpisem starosty pana T. G.

Mezi účastníky není sporu o tom, že v době od 1.1.2012 do dne kontroly (tj. do 7.3.2012 a 14.3.2012) případně do 29.2.2012 mezi žalobcem a smluvními partnery nebyla uzavřena písemná pracovněprávní smlouva, jež by formálně nastolila pracovněprávní vztah.

Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální práce definována jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce, který v odst. 1 stanoví, že *„Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává, že *„Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“*

Citované ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce definuje pojmové znaky závislé práce a předpokládá, že budou v každém posuzovaném případě všechny splněny. Především je třeba za samostatný znak závislé práce považovat již první část její definice, která použitím slovního spojení „je vykonávána“ předpokládá, že nejde o práci jednorázovou nebo příležitostnou. V posuzovaném případě byla tato podmínka nepochybně naplněna, neboť smlouvy o poskytování služeb byly uzavírány na tři až čtyři měsíce s každodenním výkonem práce.

Dalším znakem závislé práce je, že musí být vykonávána osobně. Z provedených důkazů, které jsou založeny ve správním spise, nevyplývá, že by smluvní partneři žalobce používali k plnění úkolů další osoby. Takové ujednání není ani obsahem uzavřených smluv, a způsob účtování odměn za práci včetně povinnosti předložit o počtu odpracovaných hodin výkaz možnost, že by pro smluvní partnery žalobce pracovaly i další osoby, vylučuje. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by dohodnuté služby pro žalobce vykonávaly i jiné osoby než smluvní partneři. Tomu krajský soud podotýká, že pokud by se jednalo mezi žalobcem a jeho

smluvními partnery o obchodní vztah, jak se snaží tvrdit žalobce, nezáleželo by na tom, kdo službu provede.

Při výkonu závislé práce musí pracovník jednat jménem zaměstnavatele. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, a jak vyplývá i z obsahu správního spisu, činnost smluvních partnerů probíhala v provozovnách žalobce, který svým jménem označil jejich provozní řády, prodávané vstupenky na lyžařské vleky a parkoviště a stanovil provozní dobu. Tento znak závislé práce se nepochybně vyznačuje také určitou hospodářskou závislostí zaměstnance na zaměstnavateli a v posuzovaném případě právě žalobce poskytl smluvním partnerům pro práci všechny hmotné prostředky, potřebné k dohodnuté činnosti. Smluvním partnerům nebyl dán prakticky žádný prostor jednat na svůj účet a využít i jiných ekonomických výhod, než těch, které pro něho vyplynuly z uzavřených dohod, tedy získat odměnu za odpracované hodiny. Až na výjimky (J. R. 1x, J. S. 1x, P. Š. 1x, aj. P. 5x fakturovali v rozhodném období práce jiným osobám než žalobci) byla činnost pro žalobce jediným zdrojem příjmů smluvních partnerů.

Závislá práce má být vykonávána podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce na základě zaměstnavatelových pokynů. Ze shora podaného je nepochybné, že žalobce jednostranně stanovil svým smluvním partnerům provozní dobu lyžařských vleků a parkovišť včetně provozních řádů a určil cenu parkovného a jízdného na vlecích. I když lze připustit, že v obchodních vztazích je na smluvních stranách, jak stanoví rozsah poskytovaných služeb, smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jeho smluvními partnery žádná taková ujednání neobsahovala. Ty určoval žalobce a to zcela jednostranně. Pravomoc žalobce řídit práci smluvních partnerů lze dovodit i z jejich povinnosti vykazovat pracovní dobu.

Dle citovaného ust. § 2 odst. 1 práce musí být vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Ta se projevuje zejména osobní závislostí zaměstnance na zaměstnavateli. Jak vyplývá ze shora popsanych zjištění, smluvní partneři žalobce pobírali od žalobce odměnu za odvedenou práci, která byla ve smlouvě dohodnuta za každou započatou hodinu ve výši 55 Kč. Až na výjimky, které byly popsány shora při hodnocení pojmového znaku závislé práce, byla činnost pro žalobce jediným zdrojem příjmů smluvních partnerů. Pobírání pravidelné měsíční odměny za odpracované hodiny je typická pro závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli, pokud navíc (jak je zjevné v projednávané věci) tato odměna představuje ekonomický významný zdroj zaměstnancových příjmů.

Krajský soud je ve shodě se žalovaným je přesvědčen, že okolnosti, za nichž v rozhodnutí jmenované osoby vykonávaly pro žalobce dohodnuté práce, zcela jednoznačně naplňovaly definiční znaky závislé činnosti podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, která může být dle § 3 téhož zákona vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, tj. v pracovním poměru nebo ve vztahu založeném dohodou o pracovní činnosti či dohodou o provedení práce. Tím se žalovaný dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c), § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

V podané žalobě žalobce také namítal, že se v řízení před správními orgány vyskytly vady, které mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními

předpisy a na jeho správnost. Tuto námitku však blíže nerozvedl a tvrzené vady řízení nespecifikoval. Krajský soud proto na tuto námitku nemohl reagovat.

Žalobce nebrojil v podané žalobě proti výši uložené pokuty, krajský soud proto s ohledem na ust. § 72 odst. 2 a § 75 odst. 2 s.ř.s. neshledat důvod se touto otázkou zabývat.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 18. prosince 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová